

ske af sig selv, naar et Slagteri ønsker Adgang til at etablere et saadant Udsalg i en Købstad, men som ikke frigøres ved det stillede Ændringsforslag om Tilføjelse af Ordene „en gros“.

Det tredje stillede Ændringsforslag gaar ud paa at ændre Tallet 25 til 35, altsaa at udsætte den Tidsfrist, inden for hvilken her i Kjøbenhavn Ejendomsskylden skal træde fuldt i Kraft, til 35 Aar i Stedet for Lovforslagets 25. Det beror selvfølgelig meget paa et Skøn, hvor lang man vil gøre en saadan Overgangsperiode, men det maa formentlig erkendes, at 25 Aar er et meget langt og et passende Tidsrum, og det svarer jo ogsaa til de øvrige Tidsrum, der navnlig i Loven om Statsejendomsskyld ere fastsatte for den fulde Indtræden af de ny Afgifter. Hvad der ogsaa taler for at blive ved de 25 Aar fremfor at gaa over en Menneskealder, er det, at vi skulle dog en Gang naa det Tidspunkt, da Skattelovene ere traadte fuldt i Kraft, og der ikke længere fra Kommunens Side skal regnes med en Brøk Ejendomsskyld og en Brøk Bygningsafgift. Jeg finder altsaa, at 25 Aar er et passende og tilstrækkelig langt Tidsrum.

Dernæst er der under Nr. 17 af tre ærede Medlemmer stillet Forslag om Renter af Fideikommiskapital. Ja, det var jo dette høje Ting, der i Fjor indsatte Bestemmelse om dette Forhold. Den ene af de ærede Medforslagsstillere, det ærede Medlem for Odder (Nielsen-Grøn), stillede, da vi i Fjor havde 2den Behandling af Skattelovene, et Ændringsforslag i lignende Retning som det, der siden blev endelig vedtaget. Man stod endnu den Gang ret ængstelig over for dette Spørgsmaal. Udvalget havde derfor ikke tiltraadt det ærede Medlems Forslag, og det ærede Medlem tog det tilbage, men havde den Triumf, at Forslaget blev vedtaget ved 3die Behandling, idet hele Udvalget nu optog Sagen og foreslog den Bestemmelse, der nu findes i § 10 i en Parentes og lyder saaledes: „Herunder Renten af en Fideikommiskapital, der er forbunden med fideikommissarisk Besiddelse af fast Ejendom.“ Af Forhandlingerne den Gang fremgaar det baade af den ærede Ordførers og mine Udtalelser, at ingen af os havde i Virkeligheden store Forventninger om, at denne Bestemmelse vilde blive endelig vedtagen, men det lykkedes, den blev vedtagen ogsaa i det andet Ting. Hvad der ønskedes af den ærede Forslagsstiller og af den Række Sogneraad, som havde indgivet Andragende til os, blev vedtaget

og findes altsaa nu i Forslaget, nemlig at Skatten af den Fideikommiskapital, der er fideikommissarisk forbunden med et Stamhus, falder i samme Kommune, hvor Stamhuset er beliggende. Man gaar altsaa ud fra, at denne særlige Art af Fideikommiskapitaler maa betragtes nærmest som en fast Ejendom, der er uadskillelig forbunden med Stamhuset, saaledes at, ligesom Stamhusets kommunale Grundskatter falde i Kommunen, saaledes ogsaa Skatten af Renten af den med Stamhuset forbundne fideikommissariske Kapital. Nu derimod forlanges der jo noget helt andet. Det er ikke en Udvikling af det, Folketinget vedtog i Fjor, og som altsaa kan blive gennemført, men der forlanges nu af en anden Række Sogneraad, at man skal se helt anderledes paa disse Fideikommiskapitaler. Den Gang vilde man altsaa betragte dem som noget fast, noget blivende, der var uadskillelig knyttet til den Kommune, hvori Stamhuset ligger. En Række andre Sogneraad ønsker nu tværtimod, at disse Fideikommiskapitaler skulle betragtes som saa flydende, at Skatten hverken skal falde i den Kommune, hvor Stamhuset ligger, ej heller i den — som jo kan være en anden — hvor vedkommende Fideikommisnyder har Ophold, men skal falde i en Række Kommuner, nemlig i Forhold til, hvorfra de forskellige Parter af Fideikommiskapitalen stamme, saa vidt som den er opstaaet ved Salg af Ejendomme i disse Kommuner. Det er altsaa noget ganske andet end det, vi vedtog i Fjor, og vedtog paa Grundlag af en Fælleshenvendelse fra en Række Sogneraad, hvori det udtales, at det vilde være urimeligt, om saadanne under et Guds-Fideikommiss opsparede Kapitaler skulde kunne løsrives fra Godset og være undergivne andre Beskatningsregler end selve Hovedsædet. Nu ønsker man tværtimod Skatten spredt omkring. Naturligvis kunde Tinget sige som Jeppe, at vi dømte fejl første Gang; lad os saa dømme om. Jeg forsøgte derfor, om den Tanke kunde udføres, som har fundet Udtryk i Henvendelser fra en hel Række Sogneraad, men jeg maa samtidig sige, at disse Forsøg have ikke ført og kunde ikke føre til noget Resultat, idet der viste sig en Mængde praktiske Vanskeligheder. Jeg skal nævne som saadanne, at gaar man først over til, at Skatten af Renten af Fideikommiskapitaler skal falde i de Kommuner, hvorfra Kapitalen egentlig stammer, saa kan man jo ikke blive, saaledes som Lovforslaget nu gør, ved de bestemte Fideikommiskapitaler,